

NICULINA GHEORGHITĂ

*Din vorbele de duh
ale străbunilor
și fluxurile de
conștiință cuantică*

GHID PRACTIC
DE PSIHOLOGIE CUANTICĂ

TRILOGIA CUNOAȘTERII

CUPRINS

Mulțumiri.....	5
Prefață	7
Argument.....	13
CAPITOLUL 1: Vorba de duh și fluxul de conștiință accesat	17
CAPITOLUL 2: Din cunoașterea străbunilor daci....	23
CAPITOLUL 3: Noile Legi Frumoase (Belaginele) sau Legile lui Zamolxe	33
CAPITOLUL 4: Obiceiuri și rituri ale străbunilor daci și deschiderea fluxurilor de conștiință cuantică	63
CAPITOLUL 5: Vorbe de duh de origine biblică	71
CAPITOLUL 6: Proverbe românești explicate din perspectivă cuantică	79
CAPITOLUL 7: Din cugetările lui Nicolae Iorga - interpretare prin prisma conștiinței cuantice	121
Bibliografie	135

CAPITOLUL 1

Vorba de duh și fluxul de conștiință accesat

Toate vorbele de duh ale românilor (și nu numai) sunt un sprijin pentru a ne trezi atunci când nu suntem în prezent. Când nu ești în aici și acum trăiești realitatea creată de conștiința socială. Proverbele, zicătorile pe care le accesăm azi de la înaintașii noștri au menirea de a conștientiza ce am creat în viața noastră din forul interior, atunci când nu am fost conștienți, și de a evita acum conștient o suferință. Adică îți aduci aminte proverbul, faci legătura cu experiența în care ești și poți schimba conștient realitatea. Este o altă modalitate de a-ți crea responsabil și prezent realitatea.

De ce am numit înțelepciunea populară care este stocată în proverbe sau zicători ca fiind vorbe de duh? Deoarece aceste comori sunt venite din Duhul Sfânt, adică din cunoașterea trăită și tradusă de cineva care s-a iluminat într-o experiență sau alta. Unii s-au luminat prin suferință și apoi au tras învățătura, alții s-au luminat înainte de a experimenta suferința

și au schimbat realitatea, și astfel au creat o minte fabuloasă. Acestea au rămas pentru urmași ca repere în a învăța să creăm și să trăim realitatea conștient înainte de experiența suferinței.

După cum știți, oamenii se trezesc de cele mai multe ori după suferințe, așa că puțini iau în seamă aceste vorbe de duh, pentru a-și îmbunătăți viața și experiențele viitoare.

Conform conștiinței cuantice, noi atragem în realitatea noastră exterioară ceea ce creăm din interior. Adică toate stările noastre interioare le externalizăm prin diverse momente, evenimente, situații, oameni, etc. Deci nimic nu este întâmplător. Așa că înseși situațiile care apar și ne aduc aminte de un proverb sau altul, noi le-am creat. Proverbul sau înțelepciunea străveche au menirea de a ne face să conștientizăm măcar în al nouălea ceas ce am creat și să schimbăm conștient acea realitatea. De exemplu, când nu ești punctual – pentru că nu te iubești pe tine, și atunci nu-i respecti nici pe cei din realitatea ta – și îți vine în minte proverbul „**Punctualitatea-i politețea regilor**”, parcă te trezești și îți spui: ei, dar eu nu sunt în stare să fiu punctual pentru a trăi o viață minunată fără observații și injurii de la alții? Ar fi timpul să mă trezesc mai devreme sau să plec mai repede de acasă, sau să fiu mai atent, astfel încât să nu mai întârzi. Dacă nu mai întârzi, cei din jur nu mă vor mai critica, blama, înjura și îmi crez o viață

frumoasă, fără aceste gunoaie energetice pe care le aduc în viața mea prin faptul că mereu întârzii. Așa că, dacă eu sunt punctual, voi trăi și voi crea frumosul, veselia, buna dispoziție, împlinirea în ceea ce fac.

Ce simplu e atunci când ești conștient că tu îți crezi realitatea. Când ești conștient că fiecare emisie de-a ta – gând, vorbă, faptă – îți creează viața, devii responsabil de ceea ce emiți, te autocorectezi, și starea de bucurie se instalează în interiorul tău. Dacă ea s-a instalat în interior, o vei atrage în exterior prin evenimente, oameni, situații, momente care te susțin să crești, să evoluezi, să te îplinești ca ființă.

Am conștientizat de ceva vreme că interiorul nostru e ca un radar pentru univers, și atragem prin magnet din exterior ce avem înăuntrul nostru.

Din următorul proverb: „**Omul e măsura tuturor lucrurilor**”, tragem concluzia că ce am spus mai sus (și anume, că interiorul creează exteriorul, și nu invers) este consemnat în înțelepciunea străveche de foarte mult timp. Ce înaintași înțelepți am avut! Nu aveau multe cunoștințe, dar erau în contact permanent cu divinul din ei, ceea ce i-a determinat să acceseze cunoașterea ancestrală a acestui univers încă din cele mai vechi timpuri. Nu aveau multe școli pentru intelect, dar aveau inteligența spirituală activă. Nu știau că emisferile cerebrale nu comunică între ele (așa cum ne spunea știința până nu demult), dar la ei comunicau pentru a accesa divinitatea interioară.

Știau că ei sunt „măsura tuturor lucrurilor” și nu dădeau vina pe exterior, pe stat, pe guvern, pe familie, pe societate. Viața pe care o aveau era o viață asumată pentru a manifesta spiritul în armonie cu universul, cu Dumnezeu și cu cei din jurul lor.

În urma multor conștientizări din înțelepciunea străveche, am decis să studiez în profunzime aceste comori de înțelepciune și din perspectivă cuantică. Pe mine m-au ajutat foarte mult noile interpretări și am decis să le împărtășesc și celor care vor să trăiască ușor, frumos și bine.

Așa este și așa să fie!

CAPITOLUL 2

Din cunoașterea străbunilor daci

2.1. Belaginele sau Legile frumoase

Cele mai elementare cunoștințe pe care trebuia să le posedate orice dac erau *Legile frumoase sau Belaginele*. Era un cod care cuprindea norme de comportare a cetățenilor regatului dac și ele fuseseră alcătuite inițial de zeița Hestia (Vesta).

Un scriitor din jurul anilor 21 î.Hr. ne informează că „la așa-numiții geți, care se cred nemuritori, Zamolxis susținea și el că a intrat în legătură cu Hestia”, care i-a predat Legile frumoase (Belaginele), după cum Moise le primise de la Iahve (Fontes, I, 189). Alt scriitor antic, anume Iamblichos, ne spune, textual : „Zamolxis (...) le-a întocmit legile, cum am arătat la început și a îndemnat la bărbăție pe concetățenii săi, convingându-i că sufletul e nemuritor (...) și pentru că a învățat pe geți aceste lucruri, și le-a scris legile, e socotit de ei drept cel mai mare dintre zei” (Fontes, II, 19).

Și pentru că Zamolxe, ca mare preot, observa că dacii uitaseră sfaturile pe care le dăduse Hestia (Vesta), s-a hotărât să urce la tronul zeiței, undeva spre Pliroma. Și a întâlnit-o în cerească strălucire și neîntrecută frumusețe, așa cum era de mii de ani. Și Zamolxe a cuvântat: „Zeiță a cerului, Slujitoare a Soarelui material și a Soarelui ce ține în mână Cosmosul, legile date de tine au fost uitate. Eu le mai știu, dar aș vrea să le scriu chiar așa cum ni le vei porunci tu!”. „Scrie!”

Și marele Preot Zamolxe a scris aceste legi – Legile frumoase (Belaginele) – după care s-a condus statul dac, și ele s-au răspândit în lumea întreagă. Reținem faptul că legile dacilor au fost scrise de Zamolxe, nu au fost predate numai oral.

După moarte, și acesta a fost socotit de unii dintre adepții săi zeu. Pe parcurs, zeița Hestia (Vesta) a fost eclipsată de acest mare preot și rege.

Ca și Hestia (Vesta), Zamolxe dispunea de acea teuenergie spirituală cu care a intrat în ființa poporului dac, cât și a popoarelor înconjurătoare.

2.2. Jurământul medicilor din școala zamolxiană

Din scrierile vechi aflăm că în școala zamolxiană se învăța și medicina. Un fapt care nu a fost sesizat de cercetători e acela că jurământul pe care îl depun și în prezent medicii din toată lumea, cunoscut sub

numele de *Jurământul lui Hipocrat*, e unul pe care îl depuneau medicii din școala zamolxiană, amplificat.

Normele de comportare ale medicilor daci erau cuprinse în Belaginele pe care le-am amintit mai sus. Ele se desprind în parte din relatarea filosofului Platon (437-347 î.Hr.), care pune în gura arhicunoscutului înțelept Socrate (469-399 î.Hr.) următoarele: „Eu (*Socrate*) am învățat această incantație (*descântec medical*), acolo în oaste, de la un medic trac, unul din ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori. Spunea tracul acela că (*medicii*) greci aveau dreptate să cuvânteze, așa cum v-am învățat adineauri. Dar, Zamolxis, regele nostru, adăuga el, care este și un zeu, ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a trata ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi tratat neținându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijirea trupului, dimpreună cu sufletul. Și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli (*anume*) pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg e bolnav, partea nu poate fi sănătoasă. Căci, zicea el (*medicul ucenic din școala zamolxiană*), toate lucrurile bune și rele – pentru corp și pentru om în întregul său – vin din suflet și de acolo curg (ca dintr-un izvor), ca de la cap, la ochi. Trebuie, deci, mai ales, în primul rând să vindecăm izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul și tot restul trupului.

Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu incantații (*descântece*). Aceste incantații sunt vorbele frumoase, care fac să se nască în suflete înțelepciune. Odată ivită aceasta și, dacă stăruie, e ușor să se bucure de sănătate și capul și corpul. Când mă învăța leacul (*farmecul*) și incantațiile spunea: Să nu te înduplece nimeni să-i tămăduiești capul cu acest leac, dacă nu-ți încredințează mai întâi sufletul ca să i-l tămăduiești cu ajutorul incantației. Iar acum, zicea el – aceasta e cea mai mare greșală a oamenilor: ca unii medici să caute în chip deosebit o vindecare sau cealaltă (a sufletului și a trupului). Și mă povățuia foarte stăruitor să nu mă las înduplecat de nimeni – oricât de bogat, într-un neam ales sau oricât de frumos ar fi – să fac altfel. Deci, eu, pentru că i-am jurat și sunt nevoit să-i dau ascultare, îi voi da în adevăr ascultare. Și dacă vrei – potrivit poveștelor străinului să-mi încredințezi sufletul tău, pentru a-l vrăji cu incantațiile (*epodele*) tracului, îți voi da și leacul pentru cap. Dacă nu, nu-ți pot ajuta cu nimic, scumpe Cormide” (101-102), (469-399 î.Hr.).

Din cele înșirate aici s-a putut lesne observa că e vorba de jurământul medicilor din școala zamolxiană.

Facem și o mică paranteză: din citatul de mai sus reiese că folclorul daco-român în ceea ce privește incantațiile (epodele) sau descântecul este atestat în vremea lui Zamolxe și înainte de Socrate. Acele „vorbe frumoase”, cu care medicii daci refăceau